

Date de réception : 09/09/2022

Geanonimiseerde versie

Vertaling

C-56/22 – 1

Zaak C-56/22

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

28 januari 2022

Verwijzende rechter:

Tribunal de première instance de Liège (België)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

14 januari 2022

Verzoekende partij:

PL

Verwerende partij:

Belgische Staat

Tribunal de première instance de Liège – Division Liège

Vonnis

[OMISSIS]

In de zaak van:

[PL], [OMISSIS]

Verzoekende partij [OMISSIS]

Tegen:

BELGISCHE STAAT [OMISSIS]

Verwerende partij [OMISSIS]

[OMISSIS]

I. PROCEDURE

[OMISSIS]

[OMISSIS] [procedure]

II. OVERZICHT VAN DE FEITEN EN DE VORDERING

II.1. [PL], die de Congolese nationaliteit heeft, [is] eind 2010 België [binnengekomen].

II.2. Op 12 oktober 2010 [heeft] zij een asielaanvraag [ingediend].

II.3. Op 4 juli 2012 [heeft] de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: „CGVS”) haar de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming [geweigerd].

II.4. Op 25 juli 2012 [volgde] op deze beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten.

II.5. Op een niet nader bepaalde datum [heeft] [PL] bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: „RVV”) beroep ingesteld tegen de beslissing van 4 juli 2012 tot weigering van internationale bescherming.

II.6. Op 13 augustus 2012 [heeft] zij bij de RVV beroep tot schorsing en nietigverklaring ingesteld tegen het bevel van 25 juli 2012 om het grondgebied te verlaten.

II.7. Op 27 augustus [werd] haar een „bijzonder verblijfsdocument” verstrekt (bijlage 35) met de toelating om op het grondgebied te verblijven tot uitspraak zou worden gedaan op het beroep dat zij bij de RVV had ingesteld tegen de beslissing van 4 juli 2012 tot weigering van internationale bescherming.

II.8. Op 13 september 2012 [heeft] zij op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: „wet van 15 december 1980” of „vreemdelingenwet”) een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend [OMISSIS].

II.9. Op 31 december 2012 [heeft] de RVV het beroep [verworpen] dat was ingesteld tegen de beslissing van 4 juli 2012 tot weigering van internationale bescherming. Als gevolg daarvan [werd] haar [OMISSIS] bijlage 35 ingetrokken.

II.10. Op 18 maart 2013 [werd] de aanvraag om machtiging tot verblijf die op 13 september 2012 op grond van artikel 9bis was ingediend, niet-ontvankelijk verklaard.

II.11. Op 21 maart 2013 [heeft] de RVV [OMISSIS] het beroep [verworpen] dat was ingesteld tegen het bevel van 25 juli 2012 om het grondgebied te verlaten.

II.12. Op 27 maart 2013 [werd] jegens [PL] een nieuw bevel afgegeven om het grondgebied te verlaten.

II.13. Op 29 mei 2013 [heeft] PL beroep ingesteld tot schorsing en nietigverklaring van de beslissing van 18 maart 2013 [OMISSIS] waarbij haar aanvraag [op grond van artikel 9bis] om machtiging tot verblijf niet-ontvankelijk was verklaard.

II.14. Op 2 september 2019 heeft de RVV het tegen deze beslissing van 18 maart 2013 [OMISSIS] ingestelde beroep [verworpen].

II.15. Op 19 september 2019 [heeft] [PL] bij de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State cassatieberoep [ingesteld] tegen het arrest dat de RVV op 2 september 2019 op grond van artikel 9bis had gewezen.

II.16. Bij arrest nr. 250 863 van 10 juni 2021, dat op andersluidend advies van het auditoraat is gewezen, [heeft] de Raad van State het cassatieberoep [verworpen] dat op grond van artikel 9bis was ingesteld.

II.17. Bij inleidende dagvaarding van 26 juli 2021 [heeft] [PL] de onderhavige procedure ingeleid.

II.18. In hun laatste conclusie luidde het standpunt van iedere [partij] als volgt.

[PL] verzoekt de rechtbank om:

„De vordering ontvankelijk en gegrond te verklaren.

Alvorens uitspraak te doen, de volgende vraag voor te leggen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie:

Is het Unierecht, met name de bepalingen van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van richtlijn 2008/115/EG, van toepassing op een praktijk van een lidstaat op grond waarvan die ter plaatse een vreemdeling kan regulariseren die er illegaal verblijft? Indien het antwoord bevestigend is, moeten de artikelen 5, 6 en 13 van richtlijn 2008/115/EG, gelezen in samenhang met de [overwegingen 6 en 24] daarvan, alsook de artikelen 1, 7, 14, 20, 21, 24 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aldus worden uitgelegd dat wanneer een lidstaat in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen overweegt om aan een illegaal op

zijn grondgebied verblijvende derdelander een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven, enerzijds, die lidstaat van deze derdelander kan eisen dat hij eerst aantoont dat het onmogelijk is om zijn aanvraag in zijn land van herkomst in te dienen en, anderzijds, het toegestaan is dat deze lidstaat in zijn wetgeving geen – a fortiori objectieve – voorwaarden en criteria opneemt aan de hand waarvan deze schrijnende gevallen, humanitaire of andere redenen kunnen worden aangetoond, waardoor elke beslissing op een dergelijke aanvraag onvoorzienbaar of zelfs arbitrair is? Indien het toegestaan is dat deze criteria niet in de wetgeving worden vastgelegd, wordt bij weigering het recht op een doeltreffende voorziening in rechte dan niet geschonden doordat beroep enkel mogelijk is op grond van legaliteitsoverwegingen, met uitsluiting van opportuniteitsoverwegingen?

Teneinde [PL] in staat te stellen om op nuttige wijze een aanvraag tot regularisatie in te dienen, de Belgische Staat ertoe te veroordelen haar [OMISSIS] schriftelijk de positieve en objectieve criteria mee te delen op grond waarvan een regularisatie krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogelijk is [procedure].

Ter vergoeding van de ten gevolge van de voornoemde onrechtmatigheden geleden materiële en immateriële schade [concludeert] [PL] tot veroordeling van [de Belgische Staat] om het voorlopige bedrag van 1 EUR te betalen. Voor het overige de uitspraak aan te houden.

[OMISSIS].” [procedure]

De Belgische Staat [concludeert]:

„[OMISSIS]

[OMISSIS] [onbevoegdverklaring en exceptie van niet-ontvankelijkheid]

subsidiar, de vordering van de verzoekende partij ongegrond te verklaren;

[OMISSIS].” [procedure]

III. ANALYSE

[OMISSIS]

[OMISSIS] [redenen die niet relevant zijn voor het verzoek om een prejudiciële beslissing]

De vordering is ontvankelijk.

III.2. Rechtsgrondslag

Artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie bepaalt:

„Het Hof van Justitie van de Europese Unie is bevoegd, bij wijze van prejudiciële beslissing, een uitspraak te doen

- a) over de uitlegging van de Verdragen,
- b) over de geldigheid en de uitlegging van de handelingen van de instellingen, de organen of de instanties van de Unie.

Indien een vraag te dien aanzien wordt opgeworpen voor een rechterlijke instantie van een der lidstaten, kan deze instantie, indien zij een beslissing op dit punt noodzakelijk acht voor het wijzen van haar vonnis, het Hof van Justitie verzoeken over deze vraag een uitspraak te doen. [...]"

Partijen nemen een tegengesteld standpunt in wat betreft het al dan niet toepassen van het Unierecht in casu en de daaraan te verbinden gevolgen.

[PL] betoogt:

„Niet-naleving van het Unierecht.

De weigering om positieve criteria voor regularisatie (van een verblijf) bekend te maken, is tevens onverenigbaar met het Unierecht, ongeacht wat de Raad van State verklaart.

In artikel 9bis van de wet [van 15 december 1980] wordt gebruik gemaakt van de mogelijkheid die aan de lidstaten wordt geboden door artikel [6, lid 4,] van [richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PB 2008, L 348, blz. 98; hierna: „terugkeerrichtlijn”): *„De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijvende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf.’*

Overweging [6] luidt als volgt: *„De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van*

deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf. De lidstaten dienen bij het gebruik van standaardformulieren voor besluiten in het kader van terugkeer, te weten terugkeerbesluiten, en, in voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering, dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven.'

Overweging [24] luidt als volgt: *„In deze richtlijn worden de grondrechten en de beginselen in acht genomen die met name in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden erkend.’*

Artikel 1 van het [Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, (hierna: „Handvest”)] bepaalt: *„De menselijke waardigheid is onschendbaar. Zij moet worden geëerbiedigd en beschermd.’* Artikel 7 waarborgt eerbiediging van het privéleven, artikel 15 het recht om te werken, de artikelen 20 en 21 de beginselen van gelijkheid en non-discriminatie.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in het [arrest van 5 juni 2014, Mahdi (C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320)], als volgt geoordeeld: *„Zoals blijkt uit de doelstelling van richtlijn 2008/115, die in punt 38 van het onderhavige arrest in herinnering is gebracht, strekt deze richtlijn niet tot een regeling van de verblijfsvoorwaarden op het grondgebied van een lidstaat van illegaal verblijvende derdelanders ten aanzien van wie een terugkeerbesluit niet kan of niet kon worden uitgevoerd. Volgens artikel 6, lid 4, van richtlijn 2008/115 kunnen de lidstaten echter, wanneer zich schrijnende gevallen of humanitaire of andere redenen voordoen, beslissen een illegaal op hun grondgebied verblijvende derdelander een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf [te] geven. Tevens staat in punt 12 van de considerans van deze richtlijn te lezen dat de lidstaten aan illegaal verblijvende derdelanders, die nog niet kunnen worden uitgezet, een schriftelijke bevestiging van hun situatie dienen af te geven. Aangaande de concrete invulling van deze schriftelijke bevestiging beschikken de lidstaten over een ruime mate van beleidsvrijheid.’* [punten 87 en 88]

Ook al heeft de terugkeerrichtlijn tot doel *„om op basis van gemeenschappelijke normen en juridische waarborgen een doeltreffend verwijderings- en terugkeerbeleid te ontwikkelen, zodat mensen op een humane manier, met volledige eerbiediging van hun grondrechten en waardigheid, teruggezonden kunnen worden’,* staat artikel [6, lid 4,] de lidstaten toe om in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen een verblijfsvergunning af te geven, wat het geval is in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit wordt erkend door de RVV (arrest 168 510 van 27 mei 2016): *„Artikel 6.4 van richtlijn 2008/115/EG van het Parlement en de Raad van 16 december 2008 bepaalt overigens dat de verwerende partij er de voorkeur aan kan geven een verblijf te regulariseren ,in*

schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen' en overweging 6 van deze richtlijn bepaalt dat ,overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU [...] beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld [moeten] worden en op objectieve criteria [moeten] berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf' (in die zin, RvS, nr. 232 758 van 29 oktober 2015).' Op dit arrest is geen kritiek geuit (arrest 238 170 van 11 mei 2017).

Aangezien de terugkeerrichtlijn aldus een beslissing houdende niet-terugkeer toestaat (lees ook [overweging 12]), zijn de beginselen ter zake van toepassing op een dergelijke beslissing, en met name artikel 12 daarvan, dat bepaalt dat de beslissingen de feitelijke en de rechtsgronden moeten vermelden, alsook [overweging 6], waarin op transversale wijze wordt bepaald dat de beslissingen op objectieve criteria moeten berusten: *,Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten [...].'*

Volgens de Raad van State *,hoeft de door de verzoekende partij voorgestelde prejudiciële vraag niet aan het Hof van Justitie van de Europese Unie te worden voorgelegd, omdat richtlijn 2008/115/EG geenszins de voorwaarden noch nadere regels voor de indiening van een aanvraag om machtiging tot verblijf bepaalt. Aangezien deze vaststelling zo voor de hand ligt dat redelijkerwijze geen ruimte voor twijfel kan bestaan, hoeft de Raad van State geen vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie'.*

Die vanzelfsprekendheid wordt weerlegd door de hoger vermelde vaststelling in het arrest [van de Raad van State] dat *,mevrouw Valerie Michiels, eerste auditeur, is gehoord"*, waarbij zij in haar andersluidend advies het volgende stelt: *„Artikel 6.4 van voornoemde richtlijn 2008/115 voorziet in een uitzondering op de verplichting voor lidstaten om ten aanzien van illegaal verblijvende derdelanders een terugkeerbesluit te nemen, door te bepalen dat geen terugkeerbesluit mag worden genomen wanneer een lidstaat op soevereine wijze beslist om in schrijnende gevallen of om humanitaire redenen aan een dergelijke derdelander een zelfstandige verblijfsvergunning te geven. Artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 beperkt zich echter niet tot een loutere opsomming van de voorwaarden om een machtiging voor verblijf van langer dan drie maanden op Belgisch grondgebied te kunnen aanvragen, als uitzondering op de regel van artikel 9 van de wet, op grond waarvan een dergelijke machtiging moet aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, maar biedt een op het grondgebied illegaal verblijvende derdelander ook de mogelijkheid om, indien aan deze ontvankelijkheidsvoorwaarden is voldaan, in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen, zoals bedoeld in artikel 6.4 van voornoemde richtlijn 2008/115, aanspraak te*

maken op een verblijfsrecht van langer dan drie maanden. Derhalve moet worden geoordeeld, zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 168 215 van 27 mei [2016] heeft vastgesteld, dat met artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 artikel 6.4 van richtlijn 2008/115 gedeeltelijk is omgezet en de mogelijkheid voor lidstaten wordt benut om te beslissen een verblijfsvergunning om humanitaire redenen af te geven. Los van het feit dat richtlijn 2008/115 niet tot doel heeft de verblijfsvoorwaarden voor een illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander vast te leggen -- daar deze regeling uitsluitend onder het nationale recht valt --, kan bijgevolg worden aangenomen dat artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 (artikel 6.4 van) deze richtlijn uitvoert en de beginselen van deze richtlijn ook van toepassing zijn op beslissingen die op grond van deze bepaling worden genomen. Bijgevolg en in tegenstelling tot wat de tegenpartij voorhoudt, blijken overweging 6 van deze richtlijn, volgens welke beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval moeten worden vastgesteld en op objectieve criteria moeten berusten, alsook overweging 24, volgens welke in deze richtlijn de grondrechten en de beginselen in acht worden genomen die met name in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden erkend, wel degelijk van toepassing op een beslissing van niet-ontvankelijkheid die wordt genomen op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980.'

En [de verzoekende partij] stelt de in het dictum bedoelde vraag voor.

Indien het Belgische recht niet in overeenstemming zou blijken met het Unierecht, dan zouden het ontbreken van wettelijke regularisatiecriteria, het administratieve beheer door de staat en de uitspraken van de administratieve rechterlijke instanties krachtens het Belgische recht, kennelijk onrechtmatig zijn.

Aangezien die vaststelling niet zo voor de hand liggend is als de Raad van State beweert, dient de vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie te worden voorgelegd alvorens recht te doen.

Subsidiair bepaalt [artikel 267, derde alinea,] VWEU dat indien een prejudiciële vraag *wordt opgeworpen in een zaak aanhangig bij een nationale rechterlijke instantie waarvan de beslissingen volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep, [...] deze instantie gehouden [is] zich tot het Hof te wenden.* Een prejudiciële verwijzing is weliswaar doorgaans facultatief, maar zij is verplicht voor rechterlijke instanties die in laatste aanleg uitspraak doen, met inbegrip van de Raad van State die uitspraak doet als cassatierechter, zoals in casu. De Raad van State moest derhalve een prejudiciële vraag stellen. Aangezien hij dit niet heeft gedaan, heeft hij onrechtmatig gehandeld [...].

Met betrekking tot de onverenigbaarheid met het Unierecht verwijst verweerder naar het arrest van de Raad van State van 10 juni 2021: *„Artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geeft geenszins uitvoering aan artikel 6.4 van richtlijn 2008/115/EG.’*

Verweerder betoogt weliswaar terecht dat dit arrest gezag van gewijsde heeft, maar verzoekster betoogt dat de in dit arrest gevolgde redenering onjuist is en op grond daarvan ook leidt tot de aansprakelijkheid van de Staat.

Uit de tabel over de omzetting van richtlijn 2008/115/EG [OMISSIS], waarin wordt aangegeven welke nationale omzettingsmaatregelen met richtlijn 2008/115 overeenstemmen, blijkt immers dat artikel [6, lid 4,] van de terugkeerrichtlijn is omgezet met de artikelen 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet.

Indien de Belgische wetgever beslist heeft om artikel [6, lid 4, van richtlijn 2008/115] met artikel 9bis van de vreemdelingenwet om te zetten, dan mogen, enerzijds, noch verweerder noch zijn rechterlijke instanties daar anders over beslissen/oordelen; aangezien, anderzijds, artikel 9bis geacht wordt artikel [6, lid 4] van de terugkeerrichtlijn om te zetten, moeten de beginselen daarvan ook [worden toegepast] in het Belgische recht, zodat de opgeworpen vraag zeker relevant is om het onrechtmatig handelen te beoordelen van de Staat:

- die in zijn wetgeving geen enkel objectief criterium heeft opgenomen.
- die niet-openbaargemaakte criteria hanteert, wat strijdig is met elke vorm van objectiviteit.
- waarvan de rechterlijke instanties beweren dat deze wetgevingen en administratieve praktijken in overeenstemming zijn met het Unierecht.
- waarvan de hoogste rechter weigert een vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie, in strijd met artikel 267, derde alinea, VWEU (wat door verweerder in zijn conclusie niet wordt betwist).

Beslissingen die krachtens de terugkeerrichtlijn zijn genomen, moeten op objectieve criteria berusten [overweging 6], want alleen zo kan willekeur worden vermeden [arrest van 15 maart 2017, Al Chodor, C-528/15, EU:C:2017:213, punt 58] [...].”

De Belgische Staat betoogt:

„24. Met betrekking tot de vermeende onverenigbaarheid met het Unierecht verwijst verweerder naar het voornoemde arrest van de Raad van State van 10 juni 2021 [...]

Bij zijn arrest van 10 juni 2021 heeft de Raad van State dit verzoek reeds afgewezen en daarbij het volgende beklemtoond:

„[...] hoeft de door de verzoekende partij voorgestelde prejudiciële vraag niet aan het Hof van Justitie van de Europese Unie te worden voorgelegd, omdat richtlijn 2008/115/EG geenszins de voorwaarden noch nadere regels voor de indiening van een aanvraag om machtiging tot verblijf bepaalt. Aangezien deze vaststelling zo voor de hand ligt dat redelijkerwijze geen ruimte voor twijfel kan bestaan, hoeft de Raad van State geen vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie’.

Bijgevolg hoeft er geen vraag te worden gesteld aan het Hof van Justitie van de Europese Unie en wordt voor het overige verwezen naar het arrest van de Raad van State van 10 juni 2021 [...].”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie dient te bepalen of het Europese recht al dan niet van toepassing is en indien het antwoord bevestigend is, of het Europese recht al dan niet geschonden is.

[OMISSIS]

OM DIE REDENEN

stelt de rechtbank [OMISSIS]

[OMISSIS]

[OMISSIS] [procedure]

de volgende vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie:

„Is het Unierecht, met name de bepalingen van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van richtlijn 2008/115/EG, van toepassing op een praktijk van een lidstaat op grond waarvan die ter plaatse een vreemdeling kan regulariseren die er illegaal verblijft? Indien het antwoord bevestigend is, moeten de artikelen 5, 6 en 13 van richtlijn 2008/115/EG, gelezen in samenhang met de [overwegingen 6 en 24] daarvan, alsook de artikelen 1, 7, 14, 20, 21, 24 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aldus worden uitgelegd dat wanneer een lidstaat in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen overweegt om aan een illegaal op zijn grondgebied verblijvende derdelander een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven, enerzijds, die lidstaat van deze derdelander kan eisen

dat hij eerst aantoont dat het onmogelijk is om zijn aanvraag in zijn land van herkomst in te dienen en, anderzijds, het toegestaan is dat deze lidstaat in zijn wetgeving geen – a fortiori objectieve – voorwaarden en criteria opneemt aan de hand waarvan deze schrijnende gevallen, humanitaire of andere redenen kunnen worden aangetoond (hetzij wat de ontvankelijkheid betreft, door te eisen dat het bewijs wordt geleverd van buitengewone omstandigheden zonder die te omschrijven, hetzij wat de gegrondheid betreft, door geen enkel objectief criterium vast te stellen op grond waarvan kan worden bepaald welke, met name humanitaire, redenen recht geven op een toestemming tot verblijf), waardoor elke beslissing op een dergelijke aanvraag onvoorzienbaar of zelfs arbitrair is? Indien het toegestaan is dat deze criteria niet in de wetgeving worden vastgelegd, wordt bij weigering het recht op een doeltreffende voorziening in rechte dan niet geschonden doordat beroep enkel mogelijk is op grond van legaliteitsoverwegingen, met uitsluiting van opportuniteitsoverwegingen?”

[OMISSIS]